

Nem látszott rajta, de Thabo jó módú ember volt.

Egy darab vitorlavászon alatt született Port Elisabeth kikötőjében, Kelet-Fokföld tartományban. Hatéves korában a rendőrség elvette tőle az anyját, és nem adta vissza soha többé. Apja úgy gondolta, fia elég nagy már ahhoz, hogy gondoskodjon magáról, jóllehet neki magának ugyanez soha nem sikerült.

– Vigyázz magadra – summázta az apa minden életbölcsességét, mielőtt megveregette volna fia vállát, és elindult

volna Durbanba, hogy egy rosszul tervezett bankrablásban szitává lövesse magát.

A hatéves fiú lopásból éldegélt a kikötőben, és az a sors várt rá, ha egyáltalán felnő, hogy elkapják, bezárják vagy lelövik, mint a szüleit.

A nyomornegyedben élt azonban egy spanyol tengerész, szakács és költő, akit egyszer a tengerbe hajított tizenkét éhes matróz, akik szonettek helyett inkább valami ennivalót szerettek volna kapni ebédre.

A spanyol kiúszott a partra, talált magának egy viskót, ahol meghúzhatta magát, és attól a naptól kezdve csak a saját és mások verseiért élt. Amikor egy idő után romlani kezdett a látása, magához vette az ifjú Thabót, és rábírta, hogy némi kenyér ellenében elsajátítsa az olvasás művészetét. A fiú később, további kenyéradagok fejében fel is olvasott az öregnek, aki ekkor már nemcsak teljesen vak volt, hanem erősen szenilis is, és kizárólag Pablo Nerudát fogyasztott reggelire, ebédre és vacsorára.

A matrózoknak igazuk volt, amikor azt gondolták, hogy kizárólag költészetből nem lehet élni. Az öreg ugyanis éhen halt, és Thabo úgy döntött, hogy megörökli a könyveit. Másnak ügyse kellett.

Az olvasás képességének birtokában a fiú különféle alkalmi munkákat vállalt a kikötőben, és ebből tartotta el magát. Esténként költészetet olvasott, szépirodalmat és – mindezekelőtt – útleírásokat. Tizenhat éves korában felfedezte a másik nem létezését, két évvel később pedig a másik nem fedezte fel őt. Thabo ugyanis csak tizennyolc évesen talált rá a hatékony receptre. Ez egyharmad részben egy ellenállhatatlan mosolyból állt, egyharmad részben kitalált történetekből, kizárólag képzeletben megtett utazások kalandjaiból, további egyharmad részben pedig maga és választottja örök szerelmét ecsetelő nyilvánvaló hazugságokból.

Igazi sikert azonban csak akkor ért el, amikor az irodalmat is hozzáadta a mosolyhoz, a meséhez és a hazugsághoz. Az örökölt könyvek között ugyanis megtalálta Pablo Neruda *Hűsz szerelmes vers és egy kétségbeesett ének* című kötetének fordítását, melyet a spanyol tengerész készített. A kétségbeesett éneket Thabo eldobta, de a hűsz szerelmes verset kipróbálta a kikötőben hűsz fiatal nőn, és tizenkilenc alkalommal sikerült is alkalmi szerelmet átélnie. A huszadiknak is sikerülnie kellett volna, ha az a tökkelütött Neruda nem írta volna oda az egyik verse végére, hogy „nem tagadom, már nem szeretlek”, amit Thabo csak túl későn vett észre.

Néhány év elteltével a környéken már mindenki ismerte Thabo receptjét, további irodalmi élmények megszerzésére kevés esélye maradt. Az sem segített rajta, hogy élményeit illetően durvábban hazudott még II. Lipótnál is, aki a maga idejében azt állította, hogy Belga Kongóban a bennszülötteknek jó dolguk van, miközben levágatta a kezét és a lábát mindenkinek, aki nem volt hajlandó ingyen dolgozni.

Thabo elnyerte méltó büntetését (akárcsak a belga király, aki először a gyarmatát veszítette el, aztán a pénzét, amit a kedvenc francia-román szeretőjére költött, utána pedig meg is halt). De előbb eltávozott Port Elizabethből egyenesen észak felé, és Baszutóféldön kötött ki, mert úgy tudta, ott élnek a legformásabb idomú nők.

Éveken át mindig talált valami okot rá, hogy ott maradjon, ha kellett, faluról falura vándorolt, írástudásának köszönhetően mindig kapott munkát, végül ő lett a legfőbb helyi képviselője azoknak az európai misszionáriusoknak, akik szerették volna közelebről is megismerni az országot és civilizálatlan lakóit.

A baszutók törzsfőnöke, Seeiso őexcellenciája nem tartotta fontosnak, hogy népét megkereszteljék, de tudta, hogy országát meg kell védenie a körülötte élő búroktól. Amikor a misszionáriusok Thabo biztatására fegyvereket kínáltak fel

neki, ha cserében megengedi, hogy bibliákat osszanak szét a nép között, rögtön bekapta a horgot.

Így történt, hogy papok és diakónusok árasztották el az országot, hogy megmentsék a baszutó népet a gonosztól. Bibliákat hoztak magukkal, automata fegyvereket és taposóaknákat.

A fegyverek távol tartották az ellenséget, a bibliák hasznos fűtőanyagot szolgáltatottak a hegyek fázós lakóinak. Olvasni ugyanis nem tudtak. Amikor a misszionáriusok felfogták, mi a helyzet, stratégiát váltottak, és templomokat kezdtek építeni.

Thabo mindenféle egyházi segédmunkákat vállalt, és kidolgozta a kézrátevésnek egy egészen egyéni változatát, melyet csak válogatott pacientúrán és titokban gyakorolt.

Szerelmi téren csak egyszer került bajba. Ez akkor történt, amikor egy hegyi faluban rájöttek, hogy a templomi kórus egyetlen férfi tagja örök hűséget ígért legalább öt fiatal lánynak a kórus kilenc tagja közül. A helybeli angol lelkész mindvégig sejtette, hogy Thabo rosszban sántikál. Énekelni ugyanis nem tudott.

A lelkész felvette a kapcsolatot az öt lány apjával, akik úgy döntöttek, hogy a gyanúsítottat hagyományos módon kihallgatásnak vetik alá. Ez úgy történik, hogy Thabóba öt irányból lándzsát döfnek telihold idején, miközben csupasz fenékkal ül egy hangyabolyban.

Amíg a hold megfelelő állására vártak, Thabót bezárták egy kunyhóba, amely folyamatosan a lelkész felügyelete alatt állt, ám a lelkész időközben napszúrást kapott, és ezt követően lement a folyóhoz, hogy megtérítsen egy vízilovat. Óvatosan az állat orrára helyezte kezét, és azt mondta neki, Jézus tárt karokkal várja, hogy...

De ennél tovább nem jutott, mert a víziló kitátotta száját, és kettéharapta.

A lelkész – egyszersmind börtönparancsnok – ily módon

való távozása után Thabónak Pablo Neruda segítségével sikerült rábírnia a női segédbörtönőrt, hogy kinyissa alkalmi zárkája ajtaját, és lehetővé tegye számára, hogy megszökjön.

– Na és velem mi lesz? – kiáltotta utána börtönőre, miután Thabo teljes erőből futni kezdett a szavannában.

– Nem tagadom, már nem szeretlek – kiáltotta vissza Thabo.